

1982-1992

THE ARCHITECTURE RESULTING FROM THESE LAST TEN YEARS

We all know that these last 10 years have been for us architects one of the best periods in which to develop, research and experiment and for others in which to contemplate an unsurpassable architectural panorama. Such a favourable environment was propitiated at first by all institutions all over Catalonia and grew at an ever increasing speed to culminate inevitably in the Barcelona of the Olympic Games. This does not necessarily mean, however, that the best paths have been followed or that the works will last (that remains to be seen); nonetheless, no one can deny that great steps forward have been taken in this country. Greater awareness of aesthetics, of the job well done, of modernity in architecture and a higher overall cultural level than in former times have enabled people to understand more, as numerous examples show.

Escalation of generations

I speak from the viewpoint of my own generation, now around the forty-year-old mark. For us, these last ten years have marked our debut as professional builders. I believe that while in general we have had some luck, we could have had more.

It is evident that the generation before ours, whose members are now around fifty, is the one which has enjoyed most of the glory, although ours has also had some. The prize for the Escorxador Park awarded to a team of young architects and the entry of a series of architects into Barcelona City Hall are two important factors to be borne in mind in this context.

Another phenomenon has been the fall of most of the "big fish", those whom we venerated during our student years. These architects have either retreated to more secluded positions or else have lost interest in being at the forefront and prefer oblivion. This means that we no longer have any local reference points, and I don't know to what extent this might be for the better or the worse, although it could be more positive.

This last decade has been characterised by a tendency for everyone to do his own thing, which is undoubtedly harmful. Collective study, evolution and effort are like a culture medium, which no longer exists. This leads me to the belief that if we do not remedy the situation we shall be left straggling like architects in other countries such as, among others, France and Italy.

Accustomed to luxuries

This decade has been also characterised by a certain evolution in new techniques and materials, a fact which places us very close to the International Style of America, Britain and the more developed countries. This position has an inherent danger, namely the use of this formula to resolve any situation, as we have seen in many cases.

Rising costs have forced us to return from profligacy to rigour, which I believe was losing ground in the field not only of architecture but in others, such as that of politics. It is crucial to act according to solid criteria and to respond to each situation with the most suitable architectural solution, the necessary materials and, where possible, with new ideas and beauty.

The frenzy for materials which has characterised this period of luxury will not be possible in the one to come. While it is true that materials represent an era, its fashions and its progress, they can be neither forced nor imposed, but required.

The transformation of a city into another

I believe we must not despair by thinking that better times will never come. The times we are living in are different and we must reconsider, study and confront the new transformation of our cities into more decentralised ones in the American style. How will European cities face these new structures? This could be the beginning of something that will move forward again in years to come. I believe that what is happening now is advancing at a much faster pace than we imagine. Let's therefore respond to this, look to where we are going and be alert. We are alive.

CARMINA SANVISENS

1982-1992

L'ARQUITECTURA RESULTANT D'AQUESTS DEU DARRERS ANYS

Tots sabem que aquests darrers deu anys han estat per a nosaltres, els arquitectes, una de les millors èpoques per desenvolupar, investigar i experimentar, i per d'altres per poder contemplar un immillorable panorama arquitectònic.

Aquest ambient tan favorable es va crear en un principi des de totes les institucions i a tot Catalunya amb un ritme creixent fins culminar, és clar, a la Barcelona dels Jocs Olímpics.

Això no vol dir que s'hagin seguit bons camins o que n'hagin sorgit obres que perduren (ja ho veurem), però sí que és evident que s'ha avançat molt, al nostre país. La conscienciació de l'estètica, de les coses ben fetes, de la modernitat en l'arquitectura, un nivell cultural molt més elevat que en èpoques anteriors fa que la gent ho entengui més, tal com es pot veure en nombrosos exemples.

Escalada de generacions

Parlo des del punt de vista de la meua generació, que és la que està al voltant dels quaranta anys. Per a nosaltres, aquests últims deu anys han suposat els nostres principis en la tasca de construir. Penso que en general hauríem pogut tenir més sort, però en certa manera també n'hem tingut.

És evident que la generació anterior a la nostra, la d'aquells que tenen al voltant de cinquanta anys, és la que s'ha endut la glòria, tot i que alguns fets han salvat també la nostra.

El premi del concurs del Parc de l'Escorxador atorgat a uns joves arquitectes i l'entrada d'una sèrie d'arquitectes a l'Ajuntament de Barcelona als anys vuitanta han estat dos fets importants per ser tinguts en compte en aquest panorama arquitectònic.

També s'ha produït una caiguda de la majoria de patums, aquells que veneràvem a les nostres èpoques d'estudiants. Aquests arquitectes s'han arraconat cap a les posicions més autistes o bé han perdut l'interès per estar a la capçalera i han passat a l'oblit.

Això fa que ara no tinguem cap punt de referència local, cosa que no sé fins a quin punt és millor o pitjor, però que podria ser més positiva. Aquesta darrera època es caracteritza pel fet que cadascú va a la seva, cosa que sens dubte és perjudicial. L'evolució, estudi i esforç conjunt és com un camp de cultiu, cosa que ara no existeix.

Això em duu a pensar que si no hi posem remei quedarem ressagats com ara ho estan els arquitectes d'altres països com Itàlia o França

Acostumats als luxes

Aquesta època es caracteritza també per una certa evolució en les noves tècniques i en els materials, fet que ens col·loca molt propers a l'estil internacional americà, anglès i dels països més desenvolupats. Aquesta posició té un perill, que en molts casos ja ha passat, que és el de la utilització d'aquesta fórmula per resoldre qualsevol situació.

La pujada del cost de les coses és el que forçadament ens torna de la disbauxa al rigor, que crec que s'estava perdent no sols en el camp de l'arquitectura, sinó també en d'altres com la política, per exemple.

El més important és tenir criteri i saber respondre a cada situació amb la solució arquitectònica adequada, els materials que es precisen per fer-la més contundent i aportant si pot ser noves idees i bellesa.

Aquest frenesí pels materials que ha representat aquesta època luxosa és bastant contrari al que ens tocarà viure. És cert que els materials són la demostració d'una època, de les seves modes, del seu progrés, però no han de ser forçats ni imposats, sinó requerits.

D'una transformació de la ciutat a una altra

Crec que no hem de desesperar-nos pensant que no vindran èpoques millors; les d'ara són diferents i hem de fer un replanteig, pensar, estudiar i afrontar la nova transformació que estem vivint a la nostra ciutat vers una ciutat més descentralitzada a l'estil de les nord-americanes. ¿Com afrontarem les ciutats europees aquestes noves estructures?

Això pot ser també un inici del que d'aquí a uns anys torni a avançar. Pensem que això que està succeint ara va molt més ràpid del que ens imaginem. Responguem, doncs, a aquest fet, sapiquem on anem i no ens adormim. Estem vius.